

Бізнесмени-чиновники або Концесія в міністерстві

Деякі спостереження в світлі розгортання загальнодержавного руху боротьби з корупцією

Державні службовці в Україні, як відомо, - це державні люди, думки і дії яких нерозривно пов'язані з турботами про рідну державу, про її багатостраждальний народ. Звісно, професійність, чесність і порядність своїх людей держава непогано оплачує. Втім, є винятки. Деякі держслужбовці вважають, що вони - найбідніші у світі люди і всіляко шукають шляхів власного збагачення. Зрозуміло, інтереси держави тоді відступають на задній план, а в робочий час, за державну зарплату, розробляються концесії, які згодом приносять їм непогані особисті прибутки.

Тут ми спробуємо коротко розповісти як заповзятливі чиновники Мін'юсту в результаті копіткої напруженої багаторічної праці створили унікальну систему заробляння грошей в галузі судової експертизи. Лише коротко, бо система, створена 10 років тому, постійно вдосконалюється і розвивається. Ця система дозволяє державним людям, як вони себе люблять називати, використовуючи свої владні повноваження, знаходячись на посадах, вести власний бізнес, впливати на вирішення низки питань з ним пов'язаних і одночасно користуватися всіма привілеями державних службовців. "Гроші рубаємо - тріски підбираємо" - така приказка стала направляючою в діяльності цілого управління Міністерства, покликаного охороняти законність і справедливість, а саме - Управління експертного забезпечення правосуддя, очолюваного заслуженим юристом України Людмилою Головченко.

Саме під її керівництвом Управління експертного забезпечення правосуддя підготувало, а Мін'юст затвердив накази №11/5-а від 18.04.2000 і №4/5 від 17.01.2002, якими був змінений Перелік основних видів судових експертиз і експертних спеціальностей, доступних, на думку мін'юстівських чиновників, фахівцям підприємницьких структур і громадянам. Ці зміни практично закрили фахівцям підприємницьких структур доступ на ринок цілого ряду експертних досліджень, насамперед тих, що стосуються досліджень технічного стану транспортних засобів і їхніх деталей, а також транспортної трасології.

"Державних людей" не хвилювало те, що без участі фахівців підприємницьких структур, існуюча система науково-дослідних інститутів судових експертиз (НДІСЕ) просто не справиться з все наростаючим потоком експертиз, які призначають суди та органи слідства і дізнання. Цілком повсякденним, після мін'юстівської "заборони на професію", стало проведення експертних досліджень через 9 і більше місяців після їхнього надходження до установ судекспертизи. Тому говорити про якесь експертне забезпечення Мін'юстом правосуддя в країні взагалі не доводиться.

Чим же так завадили чиновникам шанованого міністерства експерти підприємницьких структур? Помилковість і алогічність прийнятого рішення про

обмеження їхнього доступу на ринок насправді лише удавані, адже такий стан справ забезпечує системі НДІСЕ повну свободу дій, відгороджує її від небажаних висновків повторних експертиз незалежних експертів. Для забезпечення свободи дій підлеглим НДІСЕ Мін'юст своїм вольовим рішенням визначив, що тільки державна судова експертиза найправильніша і найоб'єктивніша, встановивши тим самим для своїх інститутів монополію на істину.

Однак регуляторам судової експертизи дуже скоро і цього здалося замало. З метою запобігання небажаних "повторок" вже серед самих НДІСЕ була створена своєрідна "внутрішня система ненападу". Для цього все те ж Управління Мін'юсту підготувало Інструкцію, що забороняє НДІСЕ проведення повторних експертиз на своїх колег з іншого інституту, аж поки всі наявні в штаті цього "іншого" НДІСЕ експерти не висловлять своєї думки з приводу об'єктивності висновку колеги. Ця Інструкція зробила практично неможливим спростування повторною експертизою висновків первісної. Це і зрозуміло: експерти НДІСЕ прекрасно знають один одного і принцип "ворон воронові ока не виклює" їм добре відомий.

При існуючій системі організації судово-експертної діяльності говорити про якусь об'єктивність висновків судових експертиз стало просто безглуздим заняттям. Та й взагалі, чи потрібна об'єктивність там, де гостро стоїть питання легкого заробляння швидких і великих грошей? Адже платять добре не за об'єктивність, а власне, за потрібний, і, тому, найчастіше, необ'єктивний результат. І не біда, що діюче процесуальне законодавство не допускає відмови експерта від проведення призначеної йому експертизи. До слова, ст.368 КК за таку відмову передбачає кримінальну відповідальність. Після затвердження вказаної Інструкції факти відмов судам і органам досудового дізнання з боку НДІСЕ в проведенні повторної експертизи інститутами, що обслуговують інші регіони країни, стали досить звичайним явищем. Як стала буденною справою система розцінок за потрібний висновок експерта.

Саме через те, що завдяки висновкам експертів-автотехніків НДІСЕ почали "валитися" за принципом доміно кримінальні справи про ДТП, в яких постраждали люди, при Наукових експертно-криміналістичних центрах системи МВС були створені відділи автотехнічних досліджень, а внутрішні накази багатьох слідчих підрозділів МВС почали зобов'язувати слідчих призначати експертизу експертам-міліціонерам, а не НДІСЕ.

Наслідком такого чисто і конкретно комерційного підходу став повний застій у розвитку методології експертних досліджень, зокрема в тій же автотехнічній експертизі. Немає сенсу проводити наукову працю там, де гроші платять за потрібний, а не об'єктивний результат. За останніх 10 років в стінах українських науково-дослідних інститутів судових експертиз, яких при пані Головченко стало удвічі більше, ніж 7-8 років тому, в галузі автотехнічних досліджень не з'явилось жодного серйозного дослідження. Це в остаточному підсумку призвело до того, що наші вітчизняні експерти досить часто не

можуть відповісти на багато, здавалося б, елементарних питань. Так, нерозв'язаними для вітчизняної автотехніки були і залишаються питання визначення швидкості транспортних засобів за деформаціями, уповільнення автомобілів, обладнаних антиблокувальною системою гальм, психофізіологічні аспекти ДТП і т.д. і т.п. А єдине за цей час дослідження фахівців Київського НДІСЕ про методи визначення швидкості транспортних засобів за деформаціями досі не визнане їхніми ж колегами з інших інститутів.

Набагато більшу турботу і увагу чиновники Мін'юсту виявляють до розвитку так званої автотоварознавчої експертизи, якої, до слова, до 1994 року в системі Мін'юсту взагалі не існувало. Визначенням вартості ТЗ і заподіяних в результаті їхнього ушкодження збитків до цього займалися експертно-консультаційні бюро при станціях технічного обслуговування. Але не змогла така золота рибка пропливти непоміченою повз обтяжених проблемами поліпшення свого добробуту мін'юстівських чиновників!

Під шумок після прийнятого закону "Про судову експертизу", у виданій на виконання цього закону Інструкції, вони передбачили новий, досі небачений вид судової експертизи - автотоварознавчої, швиденько перебравши на себе бразди правління цим, досить цікавим для їхнього матеріального благополуччя, сегментом оцінного ринку. І зробили так: щоб оцінювати вартість транспортних засобів, потрібно пройти атестацію при експертно-кваліфікаційних комісіях НДІСЕ, а з 2000 року - при Центральній експертно-кваліфікаційній комісії Мін'юсту. Залишається лише здогадуватися, скільки грошей нарубали підприємці в чиновницьких мундирах на атестаціях, за умови, що неофіційна частина атестації окремих представників, шанованої тепер Мін'юстом автотоварознавчої професії, складала 1000 доларів і більше!

Однак і цього чиновникам-підприємцям видалося замало. У 1999 році з метою закріплення досягнутого фінансового успіху, була підготовлена і затверджена Методика, що закріпила обов'язок використання експертами-автотоварознавцями довідника з назвою, що говорить про себе сама - "Бюлетень автотоварознавця". Вартість цього довідника спочатку складала 45 грн., а потім, через небувалу популярність серед експертів-автотоварознавців, забезпечувану загрозою мін'юстівської анафеми кожному, хто цей довідник не використовує, досягла спочатку 95 грн., а потім і 118 грн. за примірник.

Виданням цього довідника зайнялося ТОВ "Інформаційно-обчислювальний центр Союзу експертів України", у статутному фондї якого сам Союз експертів України, громадська організація, не має навіть частки відсотка. Напевно, пані Головченко, яка до того ж є президентом СЕУ, і пан Новоселецький - віце-президент Союзу, вирішили, що їхня особиста участь в проекті надає право комерційній фірмі назватися "обчислювально-інформаційним центром" Союзу експертів. Щоб читачі манускрипту відчували приналежність довідника до системи Мін'юсту, на його обкладинці написали "Донецький науково-дослідний інститут судових експертиз". І не біда, що до Донецького НДІСЕ довідник мав лише те відношення, що основоположник і

головний реалізатор проекту пан Новоселецький працює в цьому інституті на посаді завідувача лабораторією автотоварознавчих досліджень. До редколегії, крім Головченко і Новоселецького, включили ще й директора Донецького НДІСЕ, пана Г.Дружиніна, який, до слова, до "нової наукової галузі", автотоварознавства, мав і має досить опосередковане відношення. Після всіх організаційних заходів і маркетингових зусиль Мін'юсту - бізнес пішов і наклад довідника досить скоро досяг 1 000 штук. За рік виходило 3-4 випуски бюлетеня.

Все було в повному шоколаді, аж поки Верховна Рада не прийняла закон "Про оцінку майна, майнових прав і професійну оцінну діяльність в Україні", в якому оцінку транспорту і збитку від їхнього ушкодження, всупереч думці Мін'юсту, нахабно назвали оцінною діяльністю, що зробило її підконтрольною Фондові державного майна.

Однак учасники концесії досить швидко отямилися від шоку і такого перебігу подій. Буквально через кілька місяців, діючи за принципом "хочеш позбутися ворога - зроби його своїм другом", концесіонери вирішили розширити коло осіб, які редагують довідник, включивши туди, насамперед, голову Фонду державного майна України, органу, уповноваженого вищевказаним законом контролювати оцінну діяльність, а також чиновників інших міністерств і відомств, що мають відношення до оцінки транспорту, усуваючи на майбутнє, таким чином, можливу протидію з боку можливих конкурентів, таких же "державних людей", як і вони самі.

Великим комерційним успіхом увінчався період редагування довідника головою Фонду держмайна Михайлом Чечетовим. З метою закріплення комерційного успіху 24 листопаду 2003 року спільним наказом Мін'юсту і ФДМ була затверджена Методика товарознавчої експертизи та оцінки дорожніх транспортних засобів, яка в чотирьох пунктах відсилала оцінювачів і судових експертів до "Бюлетеня автотоварознавця", без якого, за змістом Методики, зробити законну оцінку було просто неможливо. Після цього фоліант почав користуватися небувалим попитом не тільки серед експертів-автотоварознавців, а також оцінювачів, страховиків та інших фахівців в галузі оцінки транспорту. При цьому до Методики просто забули включити інші вітчизняні видання, що складала конкуренцію "Бюлетеню". Звернення скривджених конкурентів "Бюлетеня" із скаргами державних людей не зачепило, своє "антиконкурентне" рішення вони залишили чинним. Напевно, редагування довідника приносило їм не тільки внутрішнє задоволення. Лише звернення однієї з фірм, що випускає аналогічне довідкове видання, до Антимонопольного комітету, змусило бізнес-чиновників забрати з Методики примусове відсилання до "Бюлетеня".

Паралельно з цим, раніше згаданий пан Новоселецький, до слова сказати, ідейний натхненник всіх бізнес-проектів концесії в Мін'юсті, приступив до продажу в Україні програмних продуктів фірми ДАТ. Для цього концесіонери знову задіяли ТОВ "ІОЦ СЕУ", яке і уклало угоду з московською

фірмою "Автомобіль" про співпрацю у використанні програм фірми ДАТ в Україні. Заради цього оплату чисто комерційної поїздки пана Новоселецького до Москви здійснив Донецький НДІСЕ, який послав свого "завлаба" нібито для навчання у фірмі "Автомобіль": учасники концесії вже давно особливої різниці між державним і своїм не помічали.

Мабуть, рентабельність всіх бізнес-проектів концесії була чималою, адже навіть волаючі факти корупції, які супроводжували діяльність бізнес-чиновників, продовжували залишатися непоміченими керівництвом Міністерства юстиції України. Індульгенцію на корупцію особисто видав екс-заступник міністра юстиції Олександр Пасенюк. У відповіді на заяву про корупційні дії його підлеглих він вказав, що на них поширюється положення про державних службовців лише в частині пільг і пенсійного забезпечення. А от обмеження, що стосуються заборони на зайняття підприємницькою діяльністю, на них, на думку екс-заступника міністра юстиції, не поширюються.

Не "побачив" нічого страшного високопоставлений чиновник Мін'юсту і в приватних поїздках своїх підлеглих за державний рахунок. І у використанні фінансових та інтелектуальних ресурсів Донецького НДІСЕ для комерційної діяльності його працівників не побачив порушення закону. Такий от цікавий статус визначив пан Пасенюк своїм підлеглим. За такою логікою, чиновники-бізнесмени, перебувають на службі в державі, а тому і користуються всіма привілеями держслужбовців.

Сподівання багатьох на зміну чиновників-бізнесменів після приходу в Міністерство юстиції Романа Зварича не виправдалися. Напевно, система прикриття корупційних чиновників цього міністерства виявилася настільки міцною, що навіть задекларована паном Зваричем боротьба з корупцією похитнути підвалини цієї системи не змогла.

На скаргу одного з принижених і ображених пані Головченко експертів - Губанової А.А., пенсіонерки з Керчі, заступник міністра юстиції Ірина Ємельянова відповіла, що все в діях начальника Управління законне, а численні порушення, про які йдеться в листі скаржниці, не більше ніж наклеп. От тільки настільки емоційна відповідь заступника міністра, а також низка зазначених у її відповіді подробиць з життя СЕУ, про які вона просто не могла знати, нашоухують на невтішну думку, що відповідь на скаргу писала сама ...Головченко.

Але шила в мішку не сховаєш, і тому чим більше чиновники цього міністерства пишуть відповідей на скарги експертів, тим більше вони компрометують себе цими відповідями. Так, у відповіді заступника міністра розповідається, що пані Головченко є лише почесним президентом СЕУ, а внески, які сплачують члени цієї організації, використовуються тільки на проведення семінарів, лекцій для членів Союзу експертів України, на яких нібито неодноразово була присутня і сама Губанова. От тільки пані Губанова не змогла пригадати жодного безплатного семінару, який би проводив СЕУ. Прикриваючи заступника міністра, бізнес-чиновники своїми комерційними

проектами цього разу підставили і саму пані Ємельянову. Так, відповідь на зазначену скаргу відправлена з міністерства Губановій 17 березня цього року, а 14 березня від імені СЕУ експерти одержали листа-запрошення на конференцію, організовану цією організацією. Як впливає з цього листа, вартість участі в одноденній конференції складає 240 грн., які необхідно було переказати не на рахунок СЕУ, а якоїсь СПД Лаврової Л.П.!!! А нещодавно, у жовтні, вартість участі в подібному заході, проведеному під егідою СЕУ, склала вже 800 грн. При цьому до цієї вартості проживання в санаторії "Конча Заспа", де проводилася конференція, не ввійшло.

Щоб зрозуміти бізнесову складову цього проекту, досить помножити 250 на 100 (мінімальна кількість учасників у таких заходах, які проводить СЕУ). Якщо від цієї суми відняти витрати на розсилання листів, організацію конференції, оренду приміщення, кошти на відрядження та інші витрати, то сума, що залишилася, а це не менше 15000 грн., повинна стати готівковим "доходом" СПД Лаврової Л.П., а точніше - організаторів конференції, керівників СЕУ. Нагадаємо, що звичайно "авторитет" пані Головченко збирає набагато більші аудиторії, 100 чоловік - це дуже несприятливий для бізнес-чиновників розрахунок!

Взагалі СПД Лаврова Л.П. фігурує і в справах "Бюлетеня", адже рахунки за бюлетень виставляються від імені того ж СПД. Щоб зрозуміти, чому бюлетень видає ІОЦ СЕУ, а продає СПД, багато розуму не треба. Це досить розповсюджена схема відходу від оподаткування, адже СПД Лаврова платить єдиний податок, що навряд чи перевищує 500 грн. за місяць, а з огляду на обсяги продажів бюлетеня, одного тільки єдиного податку потрібно було б заплатити $(118 \times 1000) \times 0,1 = 11\,800$ грн. Та й з переведенням в готівку питання для СПД вирішується простіше, учасникам проекту безготівкові гроші ні до чого, їх цікавить кеш. Чиста економія на податках при цьому складає $11800 - 500 = 11\,300$ грн.

В інформації, опублікованій в №31 бюлетеня, тепер Мін'юст і Донецький НДІСЕ стали співзасновниками цього довідника. Таким чином концесіонери вирішили зняти питання про офіційність видання. От тільки такий юридичний фінт викликав ще більше запитань. Якщо раніше бюлетень був приватним виданням, рекомендованим для використання державними органами в особі Мін'юсту і ФДМУ, то тепер, з огляду на наявність серед його засновників приватної фірми і державних Донецького НДІСЕ та Мін'юсту, робить його напівдержавним, а ДНІСЕ і міністерство стали одночасно і співучасниками концесіонерів в питаннях ухиляння від сплати податків за вищевказаною схемою.

Досить зручним інструментом контролю і протидії інакомисленню став для мін'юстівських експертозабезпечувачів і сам Союз експертів України, який, до слова, свого часу створювався для захисту прав судових експертів підприємницьких структур. Природно, що захищати в умовах пострадянського дикого капіталізму підприємців потрібно, насамперед, від самої держави, а

точніше - від людей, які її представляють. Тому основним органом, від якого судових експертів, з огляду на запопадливість пані Головченко, потрібно було захищати, стало Управління експертного забезпечення правосуддя, очолюване пані Головченко. Це питання вирішилося з такою ж простотою, як і всі інші, за які бралися заповзятливі чиновники. Позбувшись людей, що стояли біля витоків цієї громадської організації, у 1999 році президентом СЕУ "одногосно" була обрана сама Головченко. Тобто члени СЕУ уповноважили її боротися самій з собою. І не важливо, що борючись сама з собою пані Головченко практично знищила незалежну автотехнічну експертизу, "посадила під каблук" всіх експертів-автотоварознавців, позбавила деяких з них, незважаючи на членство в СЕУ, роботи, не продовживши їм під час чергової переатестації термін дії свідоцтв.

Особливу увагу президента СЕУ привернув Кримський півострів, що входить до сфери економічних інтересів ще одного наближеного пані Головченко, директора сімферопольської фірми "Укравтотехекспертиза", О.Хархана. Тому кримських експертів Мін'юст позбавляв статусу судових експертів, в першу чергу звільняючи таким чином місце під сонцем для О.Хархана, який, користуючись заступництвом пані Головченко, обплутав Крим своїми представництвами як павутиною.

Про можливість Мін'юсту у відстоюванні своїх бізнес-інтересів досить красномовно говорить процедура внесення змін до закону "Про судову експертизу", який декілька років порошився на полицях Верховної Ради. От тільки проголосований він був лише після того, як над Мін'юстом нависла загроза судового оскарження його Положення "Про експертно-кваліфікаційну комісію та атестацію судових експертів", затвердженого наказом міністра юстиції від 15 червня 1997 року, за №285/7-Ф. Про "оперативність" Мін'юсту говорять факти: заява з вимогою змінити невідповідні попередній редакції закону норми Положення була спрямована в Мін'юст 26 липня 2004 року. А відповідь на цю заяву надіслана заявникові лише 9 вересня того ж року, але саме першого дня після набуття чинності змін до закону, за якими пункти Положення вже відповідали новій редакції закону.

Такій оперативності позаздрили б багато лобістів набагато "грошоємніших" галузей народного господарства. Але в Мін'юсті мають досить серйозний аргумент у відстоюванні своїх, не завжди законних, інтересів. Цей аргумент - беззастережні повноваження Мін'юсту з реєстрації нормативних актів і видачі юридичних висновків на внесені до Верховної Ради законопроекти. Ці повноваження неодноразово використовувалися Мін'юстом для лобювання як своїх міністерських, так і комерційних, читай - корупційних інтересів своїх чиновників.

І, зрештою, кілька риторичних запитань. За які заслуги перед Батьківщиною Головченко, Новоселецький та інші бізнес-чиновники, які беруть участь в концесії в Міністерстві юстиції, ще й додатково користуються пільгами державних службовців? За які заслуги перед державою вони

одержать згодом пенсії державних службовців, що складають аж 90% від оплати їхньої так званої "праці" на державних посадах? Невже за знищення незалежної експертизи, за боротьбу з підприємцями, на податки яких вони існують, а також за розвиток витонченої системи корупції в міністерстві? І чи зможе це міністерство боротися з корупцією, не очистивши спочатку себе від іржі корупційного бруду, що глибоко проникла в його організм? Напевно, зробити це непросто, адже до концесії причетні численні державні люди Мін'юсту - аж до заступників міністра включно. Але якщо не очистити орган захисту справедливості, тоді йому треба змінити статус - зареєструвати як "елтедешку" і передати справу податковим інспекторам. У них, мабуть, виникнуть питання щодо концесії...

«Україна Бізнес», #42 від 31 жовтня – 6 листопада 2005 року

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Інформація, викладена в статті, має під собою ґрунт

Відгук на публікацію "Бізнесмени-чиновники, або Концесія в Міністерстві юстиції", опубліковану в №42

Прочитавши статтю "Бізнесмени-чиновники або Концепція в Міністерстві юстиції", висловлюю повну згоду з автором за низкою відомих мені фактів, що стосуються діяльності пані Людмили Головченко на посаді президента Союзу експертів України (СЕУ).

Ще у 1999, як оцінювач і аварійний комісар, я вступив до СЕУ, оскільки вважав це для себе обов'язковим, адже членство обіцяло оперативне одержання необхідної інформації для забезпечення роботи експертної організації, якою керую. Через власну наївність вважав, що, регулярно сплачуючи членські внески, в разі потреби, зможу розраховувати на допомогу СЕУ в захисті професійних інтересів мого підприємства.

Однак, після першої ж зустрічі з пані Головченко, на семінарі в Криму, змушений був покинути СЕУ, бо зрозумів, що перебування в організації, очолюваній нею, принижує мене як людину і як спеціаліста. Так, під час перерви мене запросили для розмови з пані Головченко. Замість розмови вийшло принизливе публічне з'ясування: як я тут опинився, з вимогою пред'явити документи, членське посвідчення і запрошення на семінар. Незважаючи на наявність всього необхідного і ретельний його огляд, пані Головченко, крізь кільця тютюнового диму, в образливому тоні, зажадала, щоб я залишив семінар, чим буквально шокувала моїх колег. Не очікуючи такої хамської "розмови", я змушений був вийти. А наступного дня написав заяву про вихід із СЕУ.

Причиною такої уваги до мене з боку пані Головченко стала підвищена конкурентна здатність моєї експертної компанії, що й стала перешкодою її оточенню. Зараз моє підприємство - один із найкраще технічно та

інформаційно забезпечених експертних підрозділів в країні, а я, вже здобувши авторитет серед колег, не маю потреби в захисті СЕУ. Знаючи, як розправляються з всіма неугодними і слабшими моїми колегами в цьому "союзі", вважаю головною своєю задачею захистити себе і фахівців підприємства від СЕУ та його "президента", цілі якого, мабуть, полягають саме в тому, щоб прибирати з шляху свого бізнес-оточення всіх, хто до нього не входить.

Факти, зазначені в статті у № 42 "УБ", які проливають світло на лобювання в Управлінні Мін'юсту, очолюваному Л.Головченко бізнесу ТОВ "ІОЦ СЕУ", оплата за послуги якого осідає на рахунках приватних підприємців, що мають досить опосередковане відношення до експертної діяльності, - очевидні, їх легко перевірити. Про це, зокрема, красномовно свідчить напис "Донецький науково-дослідний інститут судових експертиз" на обкладинці комерційного видання "Бюлетень автотоварознавця". Ознайомившись з матеріалами, надрукованими в цьому довіднику, людина, навіть не обтяжена знаннями в автотоварознавчій експертизі, зробить висновки, що інформація, викладена в статті, має під собою ґрунт.

Не кожен мій колега, з тих, що мають гіркий досвід спілкування з СЕУ і розділяють думки автора статті, зважиться написати такий відгук, знаючи, як це може відбитися на його діяльності. Проте, я вважаю, що настав час повести відкриту боротьбу з чиновниками, які особисто зацікавлені в цьому підкилимному бізнесі, лобюють комерційні інтереси своїх структур та ставлеників. Переконали, що така громадянська позиція врешті-решт піде в унісон з курсом Президента України та уряду, які проголосили несумісність бізнесу і влади.

Вадим СТАРЧИКОВ,

директор Севастопольської філії експертної компанії "Укравтоекспертиза-Холдинг", член Ради Севастопольського регіонального відділення Українського товариства оцінювачів, голова Кримського міжрегіонального відділення Всеукраїнської асоціації аварійних комісарів

Від редакції

Знаючи, що міністр юстиції України Сергій Головатий має надзвичайно напружений графік роботи і йому ніколи перебирати кіпи газет, ми спеціально надіслали йому примірник № 42 з своїми побажаннями. Прошло вже два тижні... Завтра ми надішлемо шановному пану міністру і цей примірник, оскільки вважаємо, що навіть в неправовій і недемократичній державі Міністерство Юстиції, яке в багатьох країнах називають Міністерством Справедливості, має бути чистим і прозорим.

«Україна Бізнес», #44 від 13-20 листопада 2005 року

Коментар редакції

Відгук є, але без оцінки стану самої оцінки...

Як ми і передбачали, публікації в №42 від 24 жовтня "Бізнесмени-чиновники або Концесія в Міністерстві юстиції" та в №43 від 31 жовтня "Інформація, викладена в статті, має під собою ґрунт", викликали інтерес, принаймні у деяких зацікавлених осіб.

Так, до редакції надійшов лист ВГО "Союз експертів України", опублікований на цій же шпальті, з переліком 85 прізвищ членів СЕУ. В цьому ж конверті ми отримали пачку копій протоколів (мабуть, випадково туди потрапили), адресованих правлінню СЕУ, з яких довідалися, що на початку листопада у Волинському, Донецькому, Полтавському, Дніпропетровському, Харківському та Херсонському відділеннях СЕУ відбулося обговорення звернення їхніх колег – Луганського відділення СЕУ та найстарішого судового експерта України (1919 р.н.) Михайла Жихарського.

Копії цих звернень ми знайшли в тому ж конверті. Через 1-2 дні такі ж обговорення пройшли у Київському та Черкаському відділеннях СЕУ. З одним уточненням: з копій протоколів видно, що їх учасники, здається, були ознайомлені хоча б з однією публікацією тижневика. Як це зробив і директор незалежного експертного бюро "Вега-999" пан Г.Скутельник.

А ми наївно вважали, що в нашій країні часи колективного одобрямса чи остракізму вже давно минули. Та отримали яскраве підтвердження, що це, на жаль, не так. Ось зразок тексту, який в різних містах підписали десятки людей:

"Обсудив письмо М.П.Жихарского и обращение Луганского отделения Союза экспертов Украины, представители ... регионального отделения СЭУ поддерживают предложение о направлении в суд иска "О защите чести, достоинства и деловой репутации Президента Союза экспертов Украины Головченко Л.Н." по поводу нанесенных ей оскорблений в публикации адвоката и члена правления ассоциации аварийных комиссаров – Голубенко О.Н. в газете "Украина BUSINESS" от 24 октября 2005г. "Лиги страховых организаций Украины". Кінець цитати.

З цього внутрішнього листування членів СЕУ ми також зробили висновок, що в своїй діяльності, в тому числі епістолярній, члени всеукраїнської ГО "Союз експертів України", окрім черкащан, українською мовою не користуються. А як же "всеукраїнське", "України"?...

Далі. Свої публікації ми адресували зовсім не ВГО "СЕУ", а Міністерству юстиції України (там же СЕУ ще не керує?). Окрім того, обидві публікації надіслали поштою конкретно міністру юстиції. Для вивчення ситуації і розроблення плану дій (заходів) для її виправлення. Якщо вона (ситуація) цього вимагає. Міністерство поки що мовчить. Мабуть, там чекають чергової публікації.

Сьогодні з її змістом відповідальні працівники міністерства можуть ознайомитися на шпальтах тижневика. Цілком можливо, що уважне

ознайомлення із змістом статті, опублікованої на стор. 3, допоможе їм, та й всім активним учасникам обговорення звернень, зрозуміти: мова йде про те, що у вітчизняній практиці оцінки, м'яко кажучи, виник хаос (звісно, не вчора). В підсумку за чужі помилки (чи помилки це?) платить споживач послуг. На якій підставі люди змушені переплачувати немалі гроші за послуги, які не відповідають реальним тарифам? Які не відзначаються ні якістю, ні професіоналізмом! Хтось за це має відповідати. Здоровий глузд підказує, що таку систему треба поставити з голови на ноги і змусити працювати дійсно за прозорими і зрозумілими правилами. Хіба не так?

P.S. Оскільки редакція в принципі не спілкується на сторінках газети з приватними особами чи організаціями, ми б могли і не публікувати листа "ВГО "СБУ". Але робимо це, щоб читачі могли оцінити його зміст. Може, ми не дуже ретельно аналізували набір епітетів та не змогли знайти в ньому оцінки стану власне оцінки. Вибачте за тавтологію.

Епістолярія

Відгук на статтю "Чиновники-бізнесмени, або концесія в міністерстві"

"Міністрові юстиції України

п. Головатому С.П.

Голові Державної комісії з

регулювання ринків фінансових

послуг України п. Сусліву В.І.

Голові Ліги страхових організацій

України п. Філонюку О.Ф.

Головному редактору тижневика

„Україна Business“

Члени Всеукраїнської громадської організації Союзу експертів України висловлюють глибоке обурення з приводу надрукованої в тижневику Ліги страхових організацій України "Україна Business", що за інформацією цього тижневика прирівняний до офіційного друкованого видання Держфінпослуг статті "Чиновники – бізнесмени, або концесія в міністерстві".

Члени Союзу експертів, що налічує більш ніж 500 осіб є судовими експертами, які працюють здебільшого в підприємницьких структурах, були свідками становлення та вдосконалення організаційної роботи Міністерства юстиції України в галузі судової експертизи з 1996 року.

Як судові експерти ми глибоко впевнені в тому, що створення єдиних норм та правил автотоварознавчої експертизи для усіх фахівців, що здійснюють цю діяльність незалежно від того, чи є вони судовими експертами, чи є оцінювачами стало величезною віхою в пануванні законності. А використання єдиних для країни науково обґрунтованих джерел інформації практично унеможливило виконання "замовних" експертиз без очевидного порушення закону.

Розгорнута в останній час робота Міністерства юстиції щодо підвищення кваліфікаційного рівня експертів, та суворе дотримання вимог до кваліфікації експертів, що захищають законність в країні знаходить глибоку підтримку з боку Союзу експертів України.

В той же час така позиція Міністерства юстиції не влаштовує окремих осіб, що насамперед пов'язані зі страховою експертизою транспортних засобів та тих фігурантів, що всіляко намагаються створити "незалежну" страхову експертизу в першу чергу на потребу собі та шукають зацікавленості в цьому серед страхових компаній.

Нам дуже прикро, що після звернення Союзу експертів України до комісії Держфінпослуг з проханням вирішити правовий статус аварійних комісарів, з'ясувати питання державного регулювання їх діяльності, питання про їх кваліфікацію відповідно до закону, правові підстави до виконання експертиз заподіяної шкоди власникам автотранспорту фактично "особами, що діють від імені страхової компанії", ми замість відповіді одержали на шпальтах офіційного видання Держфінпослуг ганебну та бридку статтю дуже добре відомого нам пана адвоката та члена правління асоціації аварійних комісарів. Судові експерти не звернули уваги на цей пасквіль, бо бачили від цієї особи і не таке. Але ця ганебна стаття від імені головного редактора була надіслана в Міністерство юстиції України. Ще більш бридким стало "підтвердження фактів" від директора представництва фірми, що їй керує автор статті з коментарем того ж головного редактора.

Чи то тільки в такий спосіб комісія Держфінпослуг і Ліга страхових організацій України сьогодні вирішують проблеми експертизи транспортних засобів в країні? Тим більш прикро, що спостерігаючи за роботою пана Сулова на протязі всього періоду перебування його на цій посаді, ми сподівалися на його авторитет та відому нам принципову позицію щодо державних інтересів.

Обговоривши статтю "Бізнесмени – чиновники або концесія в міністерстві" в регіональних відділеннях Союзу експертів, члени Союзу з ініціативи найстаршого за віком судового експерта, ветерана війни – М.П. Жихарського, вимагають притягнення до суду за наклеп і образу автора статті, а від головного редактора тижневика ми вимагаємо вибачитись перед Міністерством юстиції, особисто перед начальником управління експертного забезпечення правосуддя - Президентом Союзу експертів, а також перед самою комісією Держфінпослуг за недбале ставлення до матеріалів, що друкуються в його виданні.

Вважаємо за необхідне розміщення цього листа в черговому випуску тижневика за всіма підписами членів Союзу, що виказали своє обурення.

Члени Союзу експертів України:

Жихарський М.П., Корягін В.В., Сумцов С.С., Поляниця І.В., Морозов С.Н., Конопльов С.К., Янчук С.Р., Миргородський П.Ф., Вільховий В.Ф., Філахтов С.Л.,

Холодов К.В., Цокур К.Г., Полуницький І.В., Трошин С.В., Любченко В.І., Бодак В.С., Давидович О.О., Вовк Є.Ю., Козлов М.П., Гайдей В.В., Мартинов П.В., Ружин А.В., Сараєв В.А., Сидякін А.А., Солодовников Є.В., Давиденко А.И., Гуренко В.С., Семенюк В.М., Кариш В.В., Пальчинська Р., Долюк І.Т., Панасюк В.С., Демидюк В.Т., Антіпов М.В., Дем'яненко О.І., Стадник А.В., Меньшикова Н.А., Слаба І.Т., Альохін О.В., Альохін В.Г., Лопатін В.М., Суботіна Е.І., Березовський А.А., Ружинський О.Л., Почтаренко О.Г., Якімов К.Г., Таран В.І., Лозовий А.І., Фокін Д.І., Поздняков Г.А., Михальський О.А., Федько В.С., Нарижний Л.В., Губенок В.Н., Башкіров Г.Б., Прозоров Б.В., Фоменко С.С., Старун І.А., Чорний А.В., Гладухов А.П., Великодний М.І., Куліуш В.А., Кізім В.П., Рябченко В.І., Костюк Н.Я., Мєдна В. Д., Анісімов О.В., Алексієнко А. І., Барболюк В. С, Вілько О. Г., Климчук В.В., Науменко Є.М., Шатілов В.А., Скутельник Г.Ф., Скутельник Ф. А., Вартанян Ю.Н., Арабідзе Н. Т., Багдасарьянц В.Г., Нечасв О.І., Шумський О.Н., Шишкін О.С., Фіткулов Ю.Н., Іларіонов А.В., Лисенко Г.М., Муквич Г.О."

*Опубліковано без виправлень

«Україна Бізнес», #46

(Всього опубліковано більше 10 статей на цю тему).